

עת"א 13370/02/24 - שי אבו צדקה (אסיר) נגד שרות בתי הסוהר- מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

04 אפריל 2024

עת"א 13370-02-24 אבו-צדקה(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

בפני העותר נגד המשיבים	כב' השופט עמית יוסף בן-חמו
שי אבו צדקה (אסיר)	
1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל	

החלטה

בפני עתירת אסיר בעניין חישוב תקופת מאסרו. העותר מבקש שביהמ"ש יורה לנכות את מלוא ימי המעצר מהעונש שנגזר עליו בבימ"ש קמא.

נימוקי העתירה:

- במועדים הרלוונטיים לריצוי העונש, היה העותר בסטטוס של שפוט לאחר שנגזר דינו ל-8 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו בתיק 8559-10-22, גזר דין מיום **15.06.23**.
- במסגרת ההליכים בתיק הפלילי הוגשה נגד העותר עוד ביום **06.10.22** בקשה למעצר עד תום ההליכים. ביהמ"ש נעתר לבקשה וניתנה החלטת ביניים בה הורה ביום **06.10.22** על מעצרו עד מתן החלטה אחרת. ביום **19.10.22** הורה ביהמ"ש על מעצרו עד לתום ההליכים.
- העותר טוען כי המשיבה לא פעלה עפ"י האמור בגזר הדין ולא ניכתה מתקופת המאסר שנגזרה עליו את ימי המעצר.
- העותר טוען כי מיום **06.10.22** עד למועד מתן גזר הדין - **15.06.23** חלפו 8 חודשים ו-9 ימים, תקופה שאותה צריך לנכות מהמאסר של 8 חודשים שנגזר עליו.
- לטענת העותר, הוא ריצה בפועל את מלוא התקופה שנגזרה עליו בגזר הדין בהתחשב בניכוי תקופת המעצר שיש לנכות.

תגובת המשיבה:

- העותר הינו אסיר פלילי המרצה תקופה כוללת של מאסר בפועל של 4 שנים, 9 חודשים ו-30 ימים החל מיום **02.05.23** בגין הרשעתו ב-3 תיקים פליליים שונים בהם הורשע במגוון עבירות.
- ביום **02.05.23** נידון העותר ל-41 חודשי מאסר בפועל לאחר שהורשע בתיק פלילי 42507-10-21 בעבירות רכוש וקשירת קשר לפשע. במסגרת גזר הדין הופעלו נגדו שני עונשי מאסר מותנים שהיו תלויים ועומדים נגדו.
- עפ"י גזר הדין תקופת המאסר הכוללת שהוטלה על העותר, עמדה על 41 חודשים שאותם יישא העותר **במצטבר** לכל עונש אחר או נושא (ובכלל זה, עונש שנגזר עליו בת"פ 32578-07-18) ומתקופת המאסר ינוכו ימי המעצר של הנאשם הנוגעים לתיק זה בלבד.
- לאחר שהוגשה לביהמ"ש הודעה מתואמת בדבר חישוב התקופה, הורה ביהמ"ש בהחלטה מיום 22.05.23 כי ימי המעצר לצורך ניכוי הינם: **06.10.21 עד 05.12.21** ו-**13.11.22 עד 02.05.23**, בסך הכל יש לנכות 232 יום.
- ביום **29.05.23** נידון העותר בהליך אחר (ההליך השני), ת"פ 32578-07-18 לעונש מאסר של 18 חודשים. בהליך זה, צורפו שני תיקים נוספים: ת"פ 3547-11-18 שעניינו התפרצות וגניבה ות"פ 22615-12-15 שעניינו כניסה למקום מגורים וגניבה בצוותא. בגזר הדין העומד עונשו של העותר על 18 חודשים בפועל שירוצו במצטבר. לא ניתנה הוראת ניכוי של ימי מעצר בתיק זה.
- ביום **15.06.23** נידון העותר בתיק נוסף (הליך שלישי) בת"פ 8959-10-22 לעונש מאסר של 8 חודשים "**בניכוי ימי מעצרו בתיק זה**" לריצוי **במצטבר**.
- העותר הגיש ערעורים על פסקי הדין בשני ההליכים, הראשון והשני.
- ביום **11.12.23** ניתן פסק דין הקובע שעונש המאסר הכולל שבו יישא העותר בפועל בשל שני ההליכים הנידונים, יועמד על 50 חודשים (חלף 59) ע"פ 6491-06-23 ועפ"ג 30668-06-23.
- בהתאם לאמור, על העותר לרצות **במצטבר** את כל תקופת המאסר שנקבעה בפסק הדין שבערעור - 50 חודשים ובמצטבר לכך, 8 חודשים שנגזרו עליו בהליך השלישי, סך הכל 58 חודשים, החל מיום **02.05.23** בניכוי ימי המעצר בהליך הראשון והשלישי שמסתכמים ב-274 ימים.
- בהליך הראשון ניכוי של 232 יום מיום **06.10.21 עד ליום 05.12.21** ומיום **13.11.22 עד ליום 02.05.23** (מועד גזר הדין).
- בהליך השלישי מיום **02.10.22 עד 12.11.22** ומיום **03.05.23 עד ליום 15.06.23** (מועד גזר הדין).
- ניכוי הימים נלקח בחשבון בהתאם לניכוי הימים בהליך הראשון, על מנת שלא יהיה ניכוי מעצר "כפול", דהיינו ניכוי מעצר המתייחס לאותם המועדים בשני ההליכים וזאת בהתאם להוראות הניכוי שניתנו בשני ההליכים.
- בסך הכל נוכו בגין שני ההליכים 319 ימי מעצר ובהתאם לחישוב שנערך מועד שחרורו המלא של העותר הוא ביום

15.04.27.

המשיבה מציינת כי במסגרת הבירורים שנעשו בעקבות העתירה, התברר שיש לנכות תקופת מעצר נוספת מיום **05.03.23 עד ליום 15.06.23** ומועד שחרורו של העותר עודכן בהתאם.

המשיבה טוענת כי יש לדחות את העתירה משום שהעותר מבקש למעשה "כפל" ניכוי של ימי המעצר החופפים וזאת בניגוד להוראות הניכוי שנקבעו בגזר הדין. החישוב שערכה המשיבה נעשה בהתאם להוראות הניכוי שניתנו במסגרת גזר הדין. בהליך הראשון נקבע כי ינוכו ימי מעצרו של הנאשם הנוגעים **לתיק זה בלבד** ובהליך השלישי נקבע ניכוי ימי מעצרו **בתיק זה**.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שנערך ביום 05.03.24 ניתנה החלטת ביניים המורה למשיבה להגיש תשובה משלימה. בהחלטה צוין כי המחלוקת בין הצדדים הינה ברורה, השאלה שנותרה במחלוקת היא כיצד להתייחס לתקופה של ימי מעצרו, האם יש להתייחס אליה כ"תקופת מעצר" לצורך השאלה אם באותה תקופה הוא היה עצור בתיק אחר ואז לאור הוראות ביהמ"ש בשני התיקים יש לנכות את ימי המעצר בכל תיק, גם אם ימי המעצר חופפים בשני התיקים.

בתגובה המשלימה שהגישה המשיבה, הדגישה המשיבה כדלקמן:

1. בטיעוניו בדיון טען העותר כי לא נוכחה לו תקופה של 5 חודשים בין התאריכים **02.05.23 עד 13.11.22** בהם היה עצור במקביל גם בתיק הראשון וגם בתיק השלישי וכך למעשה מבקש העותר כפל ניכוי של ימי המעצר החופפים וזאת בניגוד להוראות שנקבעו בגזרי הדין. ניכוי הימים נלקח בחשבון לצורך התקופה לניכוי בהליך הראשון, וזאת על מנת שלא ינוכו ימי מעצר **"כפולים"**. דהיינו, ניכוי המתייחס לאותם מועדים חופפים.

2. המשיבה טוענת כי לא ניתן לנכות את התקופה גם מההליך הראשון וגם מההליך השלישי.

3. העותר טוען כי הוראות ביהמ"ש הינן ברורות, בתיק הראשון ניתנה הוראה לנכות את ימי המעצר באותו תיק ובהליך השלישי ניתנה גם כן החלטה בה נקבע כי יש לנכות מתקופת המאסר את תקופת המעצר בה היה העותר נתון במעצר בתיק השלישי.

4. העותר טוען כי העתירה מופנית כנגד אי הניכוי בגזר הדין השלישי.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, אני סבור שדין העתירה להידחות.

החישוב שעשתה המשיבה לצורך ניכויים הינו החישוב הנכון.

לא ניתן לנכות ימי מעצר באופן כפול כאשר מדובר בתאריך חופף.

העותר מבקש לנכות את תקופת המעצר בהליך השלישי המתייחסת לתקופה שכבר נוכחה מהחישוב של המאסר בהליך

הראשון.

כאשר ביהמ"ש קבע בהליך הראשון כי יש לנכות מאותה תקופת מאסר שנגזרה עליו את ימי המעצר, **משמעות הדבר היא כי חישוב תקופת המאסר של 8 חודשים מתחיל מיום המעצר**. כיוון שכך, התקופה שבה היה העותר נתון במעצר בהליך השלישי, באותה תקופה הוא היה אסיר עפ"י גזר הדין שבהליך הראשון.

משמעות בקשתו של העותר לנכות את תקופת המעצר מהמאסר שנקבע בהליך השלישי היא שחישוב **תקופת המאסר למעשה מיום המעצר**.

ובמילים אחרות, בתקופת "ימי המעצר" שבשני התיקים נדרש הנאשם לרצות שני עונשי מאסר ומאחר ובגזרי הדין נקבע שעונשי המאסר יהיו **מצטברים** לכן, אי אפשר לחשב אותם באופן חופף אלא במצטבר בלבד ועל כן, החישוב שנעשה ע"י המשיבה הינו נכון.

לפיכך, העתירה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה אדר ב' תשפ"ד, 04 אפריל 2024, בהעדר הצדדים.